

การศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนภาษาจีน ชุดเฮฮาภาษาจีน

Kuaile Hanyu (ฉบับภาษาไทย)

จิระรัตน์ โพธิ์กระจำ¹

วิทยาลัยนานาชาติภาษาและวัฒนธรรมจีน มหาวิทยาลัยเกริก

กนกพร นุ่มทอง²

ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Email: kanokporn.n@ku.th

Received: April 30, 2025; Revised: June 30, 2025; Accepted: June 30, 2025

บทคัดย่อ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมิได้เป็นเพียงการศึกษาในเชิงหลักภาษาเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงการเรียนรู้วัฒนธรรมควบคู่กันไปด้วย เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการสื่อสารและการเข้าใจบริบทของเจ้าของภาษาอย่างลึกซึ้ง แบบเรียนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญทางการศึกษาและยังมีบทบาทในการถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างกว้างขวาง งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีน ชุดเฮฮาภาษาจีน (Kuaile Hanyu ฉบับภาษาไทย) และเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาในบทเรียนที่ส่งผลต่อการเกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวไทย

ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนดังกล่าวมีการนำเสนอวัฒนธรรมใน 5 ด้าน ได้แก่ วัฒนธรรมด้านผลผลิต (Product) วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต (Practices) วัฒนธรรมด้านมุมมอง (Perspectives) วัฒนธรรมด้านชุมชน (Communities) และวัฒนธรรมด้านบุคคล (Persons) โดยเนื้อหาที่ปรากฏมากที่สุดคือวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต ขณะที่วัฒนธรรมด้านชุมชนปรากฏน้อยที่สุด ทั้งนี้ แบบเรียนมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจีนอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมด้านภูมิประเทศ สังคม ศิลปะ การศึกษา อาหาร และมารยาท ขณะที่วัฒนธรรมไทยปรากฏเฉพาะในรูปของภาพประกอบบางส่วนเท่านั้น สะท้อนให้เห็นถึงการนำเสนอที่เน้นวัฒนธรรมจีนเป็นหลักโดยขาดมิติเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมของผู้เรียน

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ตลอดจนการพัฒนาแบบเรียนที่เหมาะสมต่อผู้เรียนไทยในบริบทการเรียนรู้แบบข้ามวัฒนธรรม

คำสำคัญ : มโนทัศน์; วัฒนธรรมจีน; เฮฮาภาษาจีน; แบบเรียนภาษาจีน

A STUDY OF THE PERCEPTION OF CHINESE CULTURE IN THE CHINESE TEXTBOOK OF THAI VERSION OF KUAILE HANYU

Cheerarat Phokrachang¹

China International Language and Culture College, Krirk University

Kanokporn Numtong²

Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University

Abstract

Learning a foreign language involves more than just mastering linguistic elements; it also requires acquiring cultural knowledge to enhance communication efficiency and deepen the understanding of contextual usage. Textbooks play a vital role not only as educational tools but also as vehicles for cultural transmission. This research aims to study the cultural concepts embedded in the Chinese language textbook series *Kuaile Hanyu* (Thai Edition) and to analyze how the textbook content influences Thai learners' perceptions of Chinese culture.

The findings reveal that the textbook presents five cultural dimensions based on Moran's (2001) framework: Products, Practices, Perspectives, Communities, and Persons. Among these, Practices appear most frequently, while Communities are the least represented. The textbook presents a wide range of Chinese cultural elements, including geography, social customs, arts, school life, cuisine, and etiquette. However, Thai culture is minimally represented and appears mostly in the form of illustrations, indicating a strong emphasis on Chinese culture without sufficient cultural comparison.

These findings can be applied to the planning of Chinese language instruction and the development of culturally balanced textbooks that are better suited for Thai learners within an intercultural learning context.

Keywords : Cultural Concept ;Chinese Culture ; Kuaile Hanyu ;, Chinese Textbook

บทนำ

ในปัจจุบัน ภาษาจีนถือเป็นภาษาที่มีการใช้ติดต่อสื่อสารอย่างกว้างขวางเป็นอันดับ 2 ของโลก และในประเทศไทยภาษาจีนก็ถือเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมด้วยเช่นกัน หากผู้ใดที่มีความสามารถทางภาษาจีนสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้ ถือว่าเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการได้รับโอกาสในด้านต่างๆ เช่น ได้รับโอกาสในการทำงาน ด้านการศึกษา ด้านสังคม เป็นต้น สำหรับการศึกษภาษาต่างประเทศในไทยนั้น จะเห็นได้ว่าภาษาจีนกลางได้รับความนิยมต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

จากความสำคัญของภาษาจีนที่กล่าวมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ทันทีที่ประกาศใช้หลักสูตร โรงเรียนระดับชั้นพื้นฐานทั้งของรัฐและเอกชนจำนวนมากจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ภายใต้กรอบหลักสูตรแกนกลางกระทรวงศึกษาธิการขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 1) โดยจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่มีต่อวัฒนธรรม คือ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 3)

แบบเรียนเป็นหัวใจของการเรียนการสอน (สุนีย์ อัดศาสตร์, 2526) เป็นสื่อที่สำคัญและมีอิทธิพลที่สุดไม่ว่าจะสำหรับผู้เรียน หรือผู้สอนก็ตาม และแบบเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือพัฒนาทักษะภาษาทั้งในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ยังเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมอีกด้วย ดังที่สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวว่าถ้าหากเรียนภาษา แต่ไม่สอนวัฒนธรรมควบคู่กันไปก็เหมือนกับการที่เราสอนสัญลักษณ์ที่ไม่มีความหมายนั่นเอง การเรียนภาษาต่างประเทศไม่เพียงแต่เข้าใจถึงความสำคัญของไวยากรณ์ การพูด การอ่าน และอื่นๆ แต่ต้องเข้าใจถึงวัฒนธรรมของของชนชาติเจ้าของภาษานั้น เพื่อให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นผู้เรียนควรเรียนภาษาควบคู่กับวัฒนธรรมไปด้วย เพราะการเรียนรู้วัฒนธรรมทำให้เข้าใจถึงวิถีชีวิต การเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิด และการเรียนรู้วัฒนธรรมต่างประเทศยังเป็นการเปิดโลกทัศน์ทางสังคมแก่ผู้เรียนอีกด้วย หนังสือเรียนอาจเป็นอีกหนึ่งปัจจัยหลักที่จะทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าหากในแบบเรียนมีเนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรม ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และส่งผลถึงมโนทัศน์ทางวัฒนธรรม ก็จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สอนภาษาจีนและเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตามการเผยแพร่วัฒนธรรมแก่ผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์ตรงแก่วัฒนธรรมนั้น อาจทำให้เกิดโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ไม่ชัดเจนได้ ทั้งนี้

แบบเรียนวิชาภาษาจีนจึงเป็นหนึ่งในสื่อการสอนที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับประเทศจีน ประเด็นทางวัฒนธรรมจีนได้ง่ายที่สุด

ผู้วิจัยได้มีการศึกษางานวิจัยของอรณิศา อรุณพัฒน์พงศ์ สุรสิทธิ์ อมรรณชศักดิ์และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2564) เรื่องมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนชุดเฮฮาภาษาจีน 《快乐汉语》 ฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ.2017 โดยสำนักพิมพ์การศึกษาประชาชน (人民教育出版社) เรียบเรียงโดยหลี่ เสี่ยวฉี (李晓琪 Li Xiaoqi) หลัว จิงซง (罗青松 Luo Qingsong) หลิว เสี่ยวอวี่ (刘小雨 Liu Xiaoyu) หวัง ซูหง (王淑红 Wang Shuhong) และชวนหย่า (宣雅 Xuan Ya) ฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ.2017 ที่เป็นแบบเรียนที่ออกแบบมาเพื่อผู้เรียนอายุระหว่าง 11-16 ปี ทั้งหมดจำนวน 3 เล่ม โดยใช้แนวคิดทฤษฎีด้านวัฒนธรรมของ Moran (2001) ทั้ง 5 ด้าน มาใช้ในการวิเคราะห์มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในหนังสือเรียนชุดดังกล่าว หลักสำคัญของแบบเรียนชุดนี้คือ ปลุกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาจีน และให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนติดต่อสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อจบแบบเรียนทั้ง 3 ระดับ จะได้คำศัพท์รวม 804 คำ โครงสร้างประโยครวม 339 รูปประโยค เพียงพอต่อการสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีน (汉语水平考试 Chinese Proficiency Test: HSK) ระดับ 3 เนื้อหาภายในได้มีการสอดแทรกคำศัพท์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน มีการแทรกบริบททางสังคมจีน เนื้อหาทางวัฒนธรรมท้ายบททุกบท เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจประเทศจีน และมีมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ชัดเจน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนชุดเฮฮาภาษาจีน (Kuaile Hanyu) ฉบับภาษาไทย จำนวน 3 เล่ม โดยมุ่งเน้นวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทเรียน และที่ปรากฏท้ายบทเรียนในแต่ละบทที่ส่งผลกระทบต่อมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของผู้เรียน ผลการวิจัยจะสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อผู้เรียนชาวไทยได้ใช้ชุดแบบเรียนดังกล่าวแล้วทำให้เข้าใจถึงมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในด้านใด ซึ่งผลการวิจัยนี้จะประโยชน์ให้ผู้สอนในการวางแผนการเรียนการสอนและเป็นประโยชน์แก่ผู้จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อรวบรวมมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย)
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและตัวบทในแบบเรียนที่ส่งผลกระทบต่อมโนทัศน์ของผู้เรียนชาวไทย

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ตัวบท (Text analysis) โดยผู้วิจัยกำหนดกระบวนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงเอกสาร ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูล และวิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาจีน

ชุดเฮฮาภาษาจีน《快乐汉语》ฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ.2017 โดยสำนักพิมพ์การศึกษาประชาชน (人民教育出版社) เป็นแบบเรียนที่ออกแบบให้เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีอายุ 11-16 ปี ซึ่งในปัจจุบันมีจำนวนทั้งหมด 3 เล่ม และคัดเลือกตัวบทที่นำมาวิจัยเฉพาะบทสนทนา บทอ่านหลัก และบทอ่านท้ายบทของแต่ละบทเรียนโดยไม่รวมถึงส่วนของแบบฝึกหัด คู่มือครู หรือสื่อเสริมอื่น ๆ ซึ่งถือเป็นข้อจำกัดของงานวิจัยฉบับนี้

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตามทฤษฎีแนวคิดทางวัฒนธรรมของ Moran (2001) ได้แบ่งการศึกษาทางวัฒนธรรมออกเป็น 5 มิโนทัศน์ ได้แก่

1. วัฒนธรรมด้านผลผลิต (Product) หมายถึง สิ่งประดิษฐ์ที่บุคคลในวัฒนธรรมนั้นๆ สร้างขึ้น เช่น สถานที่ สิ่งก่อสร้าง งานประดิษฐ์ ศิลปะ เสื้อผ้า งานเขียน
2. วัฒนธรรมด้านวิถีการดำเนินชีวิต (Practices) หมายถึง วิถีชีวิตของบุคคลในวัฒนธรรมนั้นๆ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี การใช้ชีวิตประจำวัน พฤติกรรมในการอุปโภคบริโภค การติดต่อสื่อสาร
3. วัฒนธรรมด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม (Perspectives) หมายถึง ความเชื่อ ทศนคติต่อสิ่งต่างๆ ของผู้คนในแต่ละวัฒนธรรม เช่น การแข่งขันเพื่อความเติบโตในหน้าที่การงาน ความทะเยอทะยาน
4. วัฒนธรรมด้านชุมชน (Communities) หมายถึง สถานการณ์และกลุ่มคนในสังคมที่ปฏิบัติตามวัฒนธรรมบริบท เช่น เพศ สัญชาติ วัฒนธรรมชุมชน
5. วัฒนธรรมด้านบุคคล (Persons) หมายถึง บุคคลในชุมชนที่อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมเดียวกันถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรมเดียวกัน แต่ว่าบุคคลมีลักษณะเฉพาะตน

ทั้งนี้ ยังมีแนวคิดทางวัฒนธรรมของ Cortazzi & Jin (1999) ที่แบ่งการศึกษาทางวัฒนธรรมเป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มวัฒนธรรมเป้าหมาย คือ กลุ่มที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ กลุ่มวัฒนธรรมนานาชาติ คือ กลุ่มที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่แต่ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร และวัฒนธรรมต้นกำหนด คือ วัฒนธรรมของประเทศต้นกำหนดซึ่งในวิจัยนี้หมายถึงวัฒนธรรมไทย

จากการสืบค้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นงานชิ้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านแบบเรียนชุดดังกล่าว พบเพียงงานวิจัยของ วิกานดา ปินไชย และศศิธร นุริตมนต์ (2566) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน เรื่อง การวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาจีน 快乐汉语 第三册 (หนังสือเรียน Kuale Hanyu เล่มที่ 3) ที่ใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 15 อ.เชียงแสน จ.เชียงราย โดยการวิเคราะห์ 2 ส่วน คือ ส่วนแรกวิเคราะห์เพื่อหาความสอดคล้องและความเหมาะสมในการนำหนังสือไปใช้ ผลวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนเห็นว่าหนังสือมีความสอดคล้อง และเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหา หรือด้านบทเรียน การใช้ภาษา การนำเสนอเนื้อหาในบทเรียน เหมาะสมที่จะนำหนังสือมาใช้นั่นได้ แต่ยังมีบางส่วนของเนื้อหาในด้านคำศัพท์ การตั้งชื่อบทเรียน ที่

ยังเห็นว่าไม่สอดคล้อง และการวิเคราะห์ในส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ มีเนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือ โดยประกอบด้วย 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านแบบฝึกหัด 3) ด้านไวยากรณ์ ผลการศึกษาพบว่า ด้านไวยากรณ์และด้านแบบฝึกหัดยังต้องมีการปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาให้สอดคล้องกับผู้เรียน

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ Sheng Guanna (2017) ที่ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบหนังสือเรียนภาษาจีนสำหรับเด็ก ชุด Kuaile Hanyu 《快乐汉语》 และ Qingsong Xue Hanyu 《轻松学汉语》พบว่าเนื้อหาในหนังสือชุด Kuaile Hanyu 《快乐汉语》 มีการเรียงเนื้อหาจากยากไปง่าย มีกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อการทำกิจกรรมระหว่างครู และนักเรียน แต่เนื้อหาในแบบเรียนชุดนี้ยังมีส่วนที่ต้องเพิ่มเติม เช่น เนื้อหาของบทเรียนน้อยเกินไป เนื้อหาเกริ่นนำของบทเรียนไม่น่าสนใจ ในส่วนของแบบฝึกหัดมีแบบฝึกหัดในการฝึกฝนการพูดน้อยเกินไปทำให้ผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาจีน

ทั้งนี้จากการรวบรวมงานวิจัยของทั้งใน และนอกประเทศยังไม่พบการวิจัยที่ใช้ตัวแปรศึกษาดังกล่าวมาใช้ในการศึกษามากนัก ผู้วิจัยจึงได้สืบค้นข้อมูลการศึกษาที่เทียบเคียงกับการศึกษาโมทัศน์ทางวัฒนธรรมในแบบเรียนวิชาอื่นๆ ที่ปรากฏ เช่น งานวิจัยของ จวินไฉ หลี และพัชรินทร์ บุรณะกร (2023) เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาไทยชุด GUF5 ตามทฤษฎีของ Michael Byram ผลวิจัยพบว่า 1) หนังสือเรียนชุดดังกล่าว มีเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมไทยครอบคลุมเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมตาม 8 รายการของ Byram's Checklist 2) เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมจีนที่ ปรากฏในแบบเรียนไม่ครอบคลุมเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมตาม 8 รายการของ Byram's Checklist ได้ พบเพียง 5 ด้าน 3) ด้านการเปรียบเทียบ เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมไทยมีมากกว่าเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมจีนในทุกด้าน

ยังมี งานวิจัยของ Shan Weixu ชรินทร์ มั่นคงและจารุณี มณีกุล (2562) เรื่อง มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักศึกษาไทย เพื่อศึกษาความรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนชาวไทย ศึกษาโมทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่คลาดเคลื่อนของนักศึกษาชาวไทย และศึกษาหาแนวทางจัดการเรียนการสอนทางวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนไทย พบว่านักเรียนชาวไทยมีความรู้ทางวัฒนธรรมจีนในระดับปานกลาง โดยมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านอาหารจีนมากที่สุด สำหรับมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนโดยรวม นักเรียนชาวไทยมีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนอยู่ในระดับสูง จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเสนอว่าควรมีการสอดแทรกกิจกรรมระหว่างการเรียนการสอน เช่น การดูหนัง สารคดี การพาไปทัศนศึกษาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อป้องกันการคลาดเคลื่อนมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีน หรือลดข้อผิดพลาดทางวัฒนธรรมจีนให้น้อยลง

และยังมี งานวิจัยของ อรุณิศา อรุณพัฒน์พงศ์ สุรสิทธิ์ อมรรณิศักดิ์และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2565) ได้ทำการศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด เพื่อรวบรวมมโนทัศน์วัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียน วิเคราะห์อำนาจของเนื้อหา และตัวบทในการกล่อมเกล้ามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย ผลวิจัยพบว่า แบบเรียนภาษาจีนชุดดังกล่าว ปรากฏมโนทัศน์ทางระเบียนวัฒนธรรมโดยอ้างอิงจากการเสนอ และทฤษฎีจัดแบ่งลักษณะโครงสร้างตัวบททางวัฒนธรรมของ เฮกเตอร์ แฮมเมอร์ลีย์ (Hector Hammerly) ได้ 3 ประเด็น คือ วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล วัฒนธรรมเชิงข้อมูล และ

วัฒนธรรมพฤติกรรม ทั้งนี้ ผลการศึกษายังสะท้อนให้เห็นว่าแบบเรียนไม่ได้เน้นให้เพียงความรู้ด้านทักษะภาษาจีนเท่านั้น หากแต่ยังแฝงไว้ซึ่งอำนาจละมุนในฐานะเจ้าของชุดความรู้ เพื่อหยิบมโนทัศน์การรับรู้ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย

จากการทบทวนงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องข้างต้น จะเห็นได้ว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการเน้นศึกษาเนื้อหาในแบบเรียน ที่มีการเปรียบเทียบตัวบท และความเหมาะสมของเนื้อหา แต่ยังไม่มีการนำแบบเรียนชุดดังกล่าวมาวิเคราะห์ถึงมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนผ่านเนื้อหาแบบเรียน พบเพียงงานวิจัยของ อรณิศา อรุณพัฒน์พงศ์ สุรสิทธิ์ อมรรณชศักดิ์ และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2565) ที่เป็นการวิจัยมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมผ่านเนื้อหาในแบบเรียนภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิดที่ใช้ทฤษฎีด้านวัฒนธรรมของเฮกเตอร์ แซมเมอร์ลีย์ จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาต่อยอดจากงานวิจัยชิ้นดังกล่าว โดยผู้วิจัยได้นำทฤษฎีแนวคิดทางด้านวัฒนธรรมของ Moran (2001) ที่มีการแบ่งการศึกษาทางวัฒนธรรมออกเป็น 5 มโนทัศน์ มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) การเรียนภาษาควบคู่ไปกับการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนให้กับผู้เรียน ในงานวิจัยนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้สอนวิชาภาษาจีนจะได้ทราบถึงเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแบบเรียนได้อย่างชัดเจน และศึกษาเนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนชาวไทย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาจากเอกสาร ผู้วิจัยกำหนดกระบวนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงเอกสาร และวิเคราะห์บทเรียน ซึ่งกระบวนการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร ค้นคว้างานวิจัย ทฤษฎี แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. สืบหาข้อมูลเกี่ยวกับมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมผ่านแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน จำนวน 3 เล่ม รวม 72 บท
3. นำแนวคิดทฤษฎีการวิเคราะห์หมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนตามทฤษฎีวัฒนธรรมของ Moran เป็นเครื่องมือเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน
4. วิเคราะห์เนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนชุดดังกล่าวตามทฤษฎีวัฒนธรรมของ Moran โดยแบ่งมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ 1. วัฒนธรรมด้านผลผลิต (Product) 2. วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต (Practices) 3. วัฒนธรรมด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม (Perspectives) 4. วัฒนธรรมด้านชุมชน (Communities) 5. วัฒนธรรมด้านบุคคล (Persons)
5. สรุปผลการวิเคราะห์ และอภิปรายผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน จำนวน 3 เล่ม ซึ่งประกอบด้วยบทเรียน 72 บท บทเรียนที่มีเนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนมี 51 บท เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีนตามแนวคิดการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมในแบบเรียนของ Moran มีดังนี้

ตารางที่ 1 การกระจายเนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน

ประเภท	จำนวน บทเรียน	ร้อยละ	การกระจายเนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรม		
			เล่ม 1	เล่ม 2	เล่ม 3
วัฒนธรรมด้านผลผลิต	15	29.42	5	5	5
วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต	21	41.18	7	6	8
วัฒนธรรมด้านมุมมองต่อ วัฒนธรรม	8	15.68	2	3	3
วัฒนธรรมด้านชุมชน	3	5.88	0	1	2
วัฒนธรรมด้านบุคคล	4	7.84	1	3	0
รวม	51	100	15	18	18

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ชัดว่า มีบทเรียน 51 บทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีน บทเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต 21 บท คิดเป็นร้อยละ 41.18 ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด บทเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมด้านผลผลิต 15 บท คิดเป็นร้อยละ 29.42 บทเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม 8 บท คิดเป็นร้อยละ 15.68 บทเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมด้านบุคคล 4 บท คิดเป็นร้อยละ 7.84 บทเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมด้านชุมชน 3 บท คิดเป็นร้อยละ 5.88 ซึ่งเป็นหมโนทัศน์ที่ปรากฏน้อยที่สุด สรุปโดยรวมแล้วแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน มีเนื้อหาที่แสดงถึงหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมตามทฤษฎีของ Moran ครบคลุมทั้ง 5 ประเภท เป็นแบบเรียนที่มีการกระจายเนื้อหาในแต่ละเล่มที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่เนื้อหาจะเน้นไปที่วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตการใช้ชีวิตประจำวัน การอุปโลกนบริโลก แบบเรียนชุดนี้เป็นแบบเรียนสำหรับผู้เรียนระดับต้น และมีอายุในช่วง 11-16 ปี ซึ่งเนื้อหาจะไม่ได้เน้นวัฒนธรรมด้านชุมชน และวัฒนธรรมด้านบุคคล

เนื้อหาเกี่ยวกับหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน สามารถครอบคลุมเนื้อหาหมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมทั้ง 5 ประเภทตามแนวคิดทฤษฎีของ Moran ดังนี้

1) เนื้อหาหมโนทัศน์วัฒนธรรมด้านผลผลิต

ในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน บทเรียนที่เน้นวัฒนธรรมด้านผลผลิต มี 15 บท ที่ปรากฏในแบบเรียนเล่มที่ 1 2 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งได้แนะนำถึงสถานที่สำคัญของประเทศจีน สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ ศิลปะจีน ได้แก่ ความสำคัญของปักกิ่งที่เป็นเมืองหลวงของประเทศจีน กำแพงเมืองส่่งก่อสร้างที่ใหญ่ในสมัยโบราณ ความสำคัญของเมืองเซียงไฮ้ที่เป็นศูนย์กลางทางด้านธุรกิจการค้าและการเงินของประเทศจีน สถานีรถไฟ

สำคัญของปักกิ่ง รูปแบบการก่อสร้างที่อยู่อาศัยในสมัยโบราณแบบสี่合院 (四合院) รวมถึงสถาปัตยกรรมที่น่าสนใจในประเทศจีน เช่น พระราชวังโปตาลาในทิเบต พระราชวังต้องห้ามปักกิ่ง สวนโบราณเมืองซูโจว กำแพงเมืองโบราณซีอาน หาดไ้วทานเซียงไฮ้ ศาสเจ้าขงจื้อเมืองหนานจิง นอกจากนั้นยังมีการแนะนำทิวทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติจีนของจีน เช่น ภูเขาไท่ซานมณฑลซานตง ภูเขาหวงซานมณฑลอานฮุย ภูเขาหลูซานมณฑลเจียงซี และมรดกโลกทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียง ได้แก่ อุทยานจิ่วไถโกว อุทยานจางเจียเจีย อุทยานหวงหลง มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมด้านผลผลิตนอกจากสถานที่ สิ่งปลูกสร้างในวัฒนธรรมนั้นๆ แล้ว ยังมีงานศิลปะอีกด้วยซึ่งในแบบเรียนชุดดังกล่าวก็ได้นำเสนอถึงลักษณะใบหน้าของจิ่วจิน จากบทเรียนทั้ง 14 บทเรียน ได้แสดงถึงมโนทัศน์วัฒนธรรมด้านผลผลิต ประเภทสถานที่ที่เป็นจำนวนมาก และยังมีการนำเสนอศิลปะหน้ากากจิ่ว นาฬิกาแดด ที่คนจีนสมัยโบราณนิยมใช้ในการบอกเวลา ของที่ระลึกของประเทศจีนนอกจากใบชา และไหมจีนยังมี เซรามิก สิ่งประดิษฐ์ที่มีชื่อเสียงของจีน ว่าวจีนอีกด้วย

2) เนื้อหาบทสนทนาวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต

ในแบบเรียนชุดดังกล่าว จำนวน 3 เล่ม บทเรียนที่มีเนื้อหาเน้นมโนทัศน์วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต รวม 21 บท ซึ่งมากที่สุด แบ่งเป็น เล่มที่ 1 มี 7 บท เล่มที่ 2 มี 6 บท และเล่มที่ 3 มี 8 บท โดยจะเน้นนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน พฤติกรรมอุปนิสัยบริโภค การเดินทาง งานอดิเรก เช่น การทักทายเมื่อพบเจอกันครั้งแรก คนจีนส่วนใหญ่มักจะจับมือ การบอกกล่าวด้วยการโบกมือ การทักทายผู้อาวุโสกว่าด้วยการใช้คำว่า 您好 สวัสดีครับ/ค่ะ (การทักทายแก่ผู้อาวุโส) การถามสารทุกข์สุกดิบสำหรับผู้ที่ไม่ได้เจอกันนานด้วยการทักทายว่า 好久不见, 你好吗? (ไม่เจอกันนาน คุณสบายดีไหม) การบอกวันเวลาของจีนที่นิยมเริ่มจากหน่วยใหญ่ไปหน่วยเล็ก โดยพูดจาก ปี/เดือน/วัน ตามลำดับ กฎการคมนาคมของจีนที่ประเทศจีนเดินทางด้านขวา การเดินทางเท้าตามสถานที่สาธารณะก็ต้องยึดตามกฎหมายเดินทางด้านขวาเช่นเดียวกัน ที่น่าสนใจของแบบเรียนชุดนี้คือ ในแบบเรียนเล่ม 1 มีการนำเอาตารางสอนของประเทศจีนมาใส่ในแบบเรียนเพื่อให้นักเรียนชาวไทยเห็นถึงรายวิชา ความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน แบบเรียนเล่ม 3 มีการพูดถึงเว็บไซต์ของโรงเรียนมัธยม อุปกรณ์ที่ครบครันทางการศึกษาของจีน นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอทรัพยากรทางการศึกษาผ่านระบบสื่อออนไลน์ ที่นำเสนอสถาบันขงจื้อออนไลน์ที่จัดทำขึ้นโดยสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ ภายในเว็บไซต์ มีการเรียนรู้ภาษาจีนและวัฒนธรรมอีกมากมาย เช่น อาหาร กังฟู ประเพณี โบราณวัตถุ โบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และยังมีการให้คำแนะนำสำหรับผู้ที่ต้องการสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีน (HSK) เพื่อเป็นการโฆษณา

3) เนื้อหาบทสนทนาด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม

บทเรียนที่มีเนื้อหาเน้นในการนำเสนอ มโนทัศน์ด้านมุมมองต่อวัฒนธรรมมี 8 บท จากแบบเรียนทั้ง 3 เล่ม แบ่งเป็น เล่ม 1 ปรากฏ 2 บท เล่ม 2 ปรากฏทั้งหมด 3 บท และเล่ม 3 ปรากฏ 3 บท ซึ่งในเล่ม 1 นั้นมีการกล่าวถึงความเชื่อในการตั้งชื่อของคนจีน โดยมีความเชื่อว่าการนำแซ่มวางไว้หน้าชื่อเป็นการเคารพบรรพบุรุษของตน โดยชื่อที่ตั้งจะแสดงถึงความหวังของพ่อแม่ที่มีต่อลูก เช่น ลูกผู้ชาย มักจะตั้งชื่อที่แสดงถึงความ

แข็งแกร่ง กล้าหาญ ฉลาด เป็นต้น ถ้าเป็นลูกผู้หญิงมักจะใช้ชื่อที่แสดงถึงความสวยงาม น่ารัก บริสุทธิ์ อ่อนโยน เป็นต้น และการเรียกชื่อหากเป็นการรู้จักครั้งแรกจะเรียกเฉพาะแซ่แล้วตามด้วยตำแหน่งการงาน อาชีพ เช่น 王部长 (หัวหน้าทาง) 张老师 (อาจารย์าง) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอความเชื่อเรื่อง “ปลา” โดยปรากฏในส่วนท้ายบทเรื่องวัฒนธรรมโดยเสนอว่า คนจีนชอบปลา คำว่า “鱼 (yú)” ในภาษาจีนพ้องเสียงกับคำว่า “余 (yú)” ที่มีความหมายว่าเหลือ เกิน หรือส่วนที่เหลืออยู่ ดังนั้นเมื่อถึงเทศกาลตรุษจีน บนโต๊ะอาหารของชาวจีนจึงมีอาหารประเภทปลาด้วยเสมอ และในช่วงเทศกาลตรุษจีนชาวจีนยังนิยมติดภาพมงคลปีใหม่ ภาพที่นำมาติดก็จะเป็นภาพปลาตัวสีแดง ซึ่งสื่อความหมายว่า ให้ความความร่ำรวยเงินทองเหลือใช้ทุกปี นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ เทศกาลบ๊ะจ่าง ที่เป็นการปรากฏในส่วนของบทเรียน ที่เป็นการอธิบายว่าประเทศจีนมีเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ เทศกาลบ๊ะจ่าง เทศกาลไหว้พระจันทร์คนจีนนิยมนานชนมไหว้พระจันทร์ และพระจันทร์ใหญ่มาก เทศกาลบ๊ะจ่างคนจีนต้องกินบ๊ะจ่าง นอกจากกินบ๊ะจ่างแล้วยังดูการแข่งเรือมังกรอีกด้วย ยังมีการนำเสนอฉินฉีซูว่า (琴棋书画 qínqíshūhuà) หมายถึง เครื่องใช้และศิลปะ 4 อย่าง ได้แก่ เครื่องดนตรีฉิน (琴) เช่อ (瑟) โกะ (鼓) การเขียนพู่กันจีน และการวาดภาพ ซึ่งนับเป็นศิลปะที่เริ่มต้นจากบริเวณกลางน้ำ และปลายน้ำของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ ซึ่งศิลปะทั้ง 4 อย่างที่กล่าวมาเป็นสิ่งสะท้อนถึงค่านิยม และสะท้อนความคิดเชิงปรัชญาของคนจีนโบราณ เช่นการใช้คำว่า “高山流水 (gāoshānliúshuǐ) เกาซานหลิวสือ” (น้ำไหลจากเขาสูง) อุปมาถึง ผู้ที่รู้ใจนั้นหายาก และใช้คำว่า “琴瑟和鸣 (qínshèhéming) ฉินเช่อเหอหมิง” (ฉินและเช่อบรรเลงประสานเสียงกัน) อุปมาถึงความสัมพันธ์สามีภรรยาที่กลมเกลียว

4) เนื้อหาโน้ตศัณวัฒนธรรมด้านชุมชน

ในแบบเรียนชุดดังกล่าว มีเพียง 3 บท จากหนังสือ 3 เล่ม สิ่งที่แสดงถึงวัฒนธรรมด้านชุมชนในหนังสือแบบเรียนชุดนี้ คือ การออกกำลังกายที่สวนสาธารณะ โดยเฉพาะผู้สูงอายุมักชอบรำไทเก๊ก และทำกายบริหาร ณ สวนสาธารณะ ริมทะเลสาบและพื้นที่ลานกว้างของชุมชน เป็นต้น และผู้สูงอายุมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มมาเต้นรำกายบริหารที่ลานกว้างของชุมชน หรือบริเวณลานกว้างของห้างสรรพสินค้า นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอสัตว์ประจำชาติอย่างหมีแพนด้าผ่านรูปภาพประกอบบทเรียน ซึ่งหมีแพนด้าก็คือสัตว์ประจำชาติของประเทศจีนที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก และอีกส่วนหนึ่งที่แสดงถึงโน้ตศัณวัฒนธรรมด้านชุมชนก็คือการ การนำเสนอตัวละครสุเทพ ให้เรียนภาษาจีนที่ประเทศอังกฤษ และครูผู้สอนภาษาจีนชาวต่างชาติที่พูดภาษาจีนได้ดี จึงทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น

5) เนื้อหาโน้ตศัณวัฒนธรรมด้านบุคคล

บทเรียนที่มีเนื้อหาโน้ตศัณวัฒนธรรมด้านบุคคลมีเพียง 4 บทเท่านั้น จากหนังสือแบบเรียน 3 เล่ม บุคคลสำคัญที่ปรากฏในหนังสือเรียนชุดนี้ ได้แก่ 1) เฉินหลง ที่ปรากฏในเล่ม 1 เป็นการปรากฏในรูปแบบของรูปภาพประกอบบทเรียน ในบทเรียนเล่ม 1 เรื่อง “我想当演员” (ฉันอยากเป็นนักแสดง) และเฉินหลงยังถูกพูดถึงในเล่ม 2 เรื่อง “他的表演好极了” (การแสดงของเขายอดเยี่ยมมาก) ซึ่งในบทนี้การพูดเฉินหลง

เป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนที่ได้พูดถึงว่า การแสดงของเขายอดเยี่ยมมาก เขาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทั้งในเอเชียและระดับโลก และมีการกล่าวถึงในส่วนของวัฒนธรรมท้ายบทกล่าวว่าเฉินหลง เป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงระดับสูงด้านกังฟูจีนเป็นที่รู้จักระดับนานาชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในย่านที่มีชาวจีนอาศัยอยู่จำนวนมาก 2) หลี เสี่ยวหลง 李小龍 (Li Xiaolóng) หรือบรูซ ลีปรากฏในหนังสือเล่ม 1 และเล่ม 2 เช่นกัน เล่ม 1 ปรากฏรูปภาพของหลี เสี่ยวหลงในบทเรียนเรื่อง “我想当演员” (ฉันอยากเป็นนักแสดง) และในเล่มที่ 2 หลี เสี่ยวหลงก็ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในบทเรียนเรื่องเรื่อง “他的表演好极了” (การแสดงของเขายอดเยี่ยมมาก) และยังมีกรกล่าวถึงในส่วนของวัฒนธรรมท้ายบทกล่าวคือ หลี เสี่ยวหลงเป็นชาวจีนคนแรกที่เผยแพร่ศิลปะการต่อสู้แบบจีน (กังฟู) สู่นายดาชาวโลก และเป็นคนที่ทำให้ภาพยนตร์กังฟูจีนเป็นที่รู้จักในฮอลลีวูด ส่วนบุคคลสุดท้ายที่ปรากฏในแบบเรียนชุดนี้ คือ 3) ชงจื้อ เป็นการปรากฏในเล่มที่ 2 ส่วนท้ายบทในหน่วยการเรียนรู้เรื่องการใช้ชีวิตในโรงเรียน กล่าวคือ ชงจื้อ เป็นนักปรัชญา และนักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่ของจีนในยุคโบราณ ตลอดชีวิตของท่านได้สอนลูกศิษย์มากมาย แนวคิดของชงจื้อมีอิทธิพลต่อการศึกษาของจีนเป็นอย่างมาก (เล่ม 2 p.82)

จากผลการวิจัยมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) ทั้ง 3 เล่ม พบว่าการปรากฏวัฒนธรรมด้านชุมชน (Communities) และวัฒนธรรมด้านบุคคล (Persons) นั้น น้อยกว่าวัฒนธรรมด้านผลผลิต (Product) วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต (Practices) และด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม (Perspectives) เนื่องจากแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) ทั้ง 3 เล่มเป็นแบบเรียนที่เหมาะสมแก่การใช้สอนผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 11-16 ปี ซึ่งเป็นระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ต้นถึงมัธยมศึกษาปลาย ดังนั้นจึงมีเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต (Practices) วัฒนธรรมด้านผลผลิต (Product) ด้านมุมมองต่อวัฒนธรรม (Perspectives) ซึ่งเป็นเนื้อหาวัฒนธรรมระดับเบื้องต้น เป็นการให้ความรู้ในเรื่องของการเป็นอยู่ของคนจีน สถานที่ วันสำคัญของประเทศจีน รวมไปถึงศิลปะต่างๆ ของประเทศจีน เป็นเนื้อหาที่ง่ายต่อการมีมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ต้นถึงมัธยมศึกษาปลาย

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีประเด็นที่ควรอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน 《快乐汉语》 (ฉบับภาษาไทย) ทั้ง 3 เล่ม และวิเคราะห์การเกิดมโนทัศน์ทางด้านวัฒนธรรมจีน สามารถอภิปรายได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรม

จากการวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนทั้งหมด 3 เล่มพบว่าการปรากฏเนื้อหาตามทฤษฎีทางวัฒนธรรมของ Moran ทั้งหมด 5 ด้าน มีการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตเป็นอันดับแรก คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 41.18 รองลงมาคือเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านผลผลิตคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 29.42 อันดับสามคือเนื้อหาวัฒนธรรมด้านมุมมองต่อวัฒนธรรมคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 15.68 อันดับสี่คือการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านบุคคลคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 7.84 และการนำเสนอ

วัฒนธรรมด้านชุมชนคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 5.88 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรณิศา อรุณพัฒน์ พงศ์ สุรสิทธิ์ อมรวิชชศักดิ์ และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2565) ที่มีการวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาทางโน้ตชนวัฒนธรรมผ่านแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด พบว่า วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมที่แบ่งขอบเขตย่อยเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ด้านวิถีชีวิตของพลเมืองชาวจีน ด้านการดำรงชีวิตของนักเรียนจีน และด้านวัฒนธรรมอาหารจีน ก็ปรากฏวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตในแบบเรียนมากที่สุด โดยหนังสือแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) นี้มีการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตมากกว่าการนำเสนอเนื้อหาทางด้านอื่น และเมื่อพิจารณาการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมของหนังสือแบบเรียนแต่ละเล่มก็พบว่า มีการให้น้ำหนักในการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตสูงสุดในเนื้อหาทุกเล่ม

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์บทเรียนของแบบเรียนเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) ตัวหัวข้อบทเรียนและแบบฝึกหัด ล้วนแต่มีประเด็นทางวัฒนธรรมทั้งหมด หนังสือแบบเรียนมีการเพิ่มเนื้อหาทางวัฒนธรรมไว้ด้านท้ายบท ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอด้วยรูปภาพ และมีการใช้ข้อความภาษาไทยอธิบายความสำคัญของวัฒนธรรมสั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ชัดเจน ทั้งในส่วนของแบบฝึกหัดท้ายบทก็มีการสอดแทรกเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้วย เช่น เล่ม 1 บทที่ 2 หัวข้อ “你叫什么” (เธอชื่ออะไร) บทสนทนาระหว่าง “甘雅” (กัญญา) และ “李小龙” (บลูซ ลี) ที่เกิดขึ้นในฉากสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะความเป็นจีน และมีธงประเทศจีน เพื่อให้ผู้เรียนได้สังเกตเห็นว่าในทุกส่วนของแบบเรียนมีการสอดแทรกเนื้อหาวัฒนธรรมในด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ชัดเจน

ตารางที่ 2 การกระจายเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนของแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย)

เล่มที่	เนื้อหาวัฒนธรรม	
เล่ม 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	การทักทาย แนะนำตัวอักษรจีน แนะนำเมืองในประเทศจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	ครอบครัวคนจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	วัฒนธรรมชงชา ความหมายของคำว่า “鱼”
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	ตารางเรียนของจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	นาฬิกาแดด การฉลองวันเกิดของชาวจีน นักชัตร สภาพอากาศที่ประเทศจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6	-
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7	วัฒนธรรมอินเทอร์เน็ต
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 8	สถานีรถไฟและสนามบินของปักกิ่ง การคมนาคมของประเทศจีน กฎการจราจร
เล่ม 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	ชีวิตของนักเรียนมัธยม
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	“福” มาถึงแล้ว บ้านชนบทของคนจีนทางเหนือ ภาพปีใหม่ วิถีชีวิต

		ที่เปลี่ยนแปลงของคนจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	สกุลเงินของประเทศจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	บุคคลสำคัญทางการศึกษาของจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	อากาศของปักกิ่ง ออกกำลังกายยามเช้า แพทย์แผนจีนและยาจีน การออกกำลังกาย
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6	ชุดกีฬา เพลงจีนพื้นบ้าน หน้ากากจิ้งจอก
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7	การออกอากาศรายการโทรทัศน์ ดาราจีน ศิลปะกังฟู
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 8	กำแพงเมืองจีน พื้นที่และอากาศของจีน จำนวนประชากร วันเทศกาลของจีน
เล่ม 3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	วิวัฒนาการอักษรจีน เว็บไซต์ของโรงเรียนมัธยมจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	เมืองปักกิ่ง สถาปัตยกรรมที่สำคัญของจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	ร้านเก่าแก่ในปักกิ่ง ภาพวาดจีน ของที่ระลึกของประเทศจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	รำไทเก๊ก เว็บไซต์สำหรับเรียนภาษาจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	แพทย์แผนจีน และยาจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6	หมีแพนด้า หอสมุดแห่งชาติจีน ประเพณีวันฉงหยาง หมากกรูจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7	ชนกลุ่มน้อยในจีน ไซอิ๋ว เพลงมะลิ โปรแกรมทีวีของจีน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 8	วันหยุดของนักเรียนมัธยมจีน มรดกโลกของจีน สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติของจีน

จากตารางการกระจายเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนของแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน (ฉบับภาษาไทย) จะสังเกตได้ว่า การนำเสนอเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมของหนังสือแบบเรียนทั้ง 3 เล่ม มีการกระจายความถี่เนื้อหาทางวัฒนธรรมทุกด้านที่ใกล้เคียงกัน นอกจากการนำเสนอวัฒนธรรมจีนแล้ว ยังมีการสอดแทรกวัฒนธรรมไทยเข้าในบทเรียนอีกด้วย เช่น หนังสือแบบเรียนเล่ม 1 บทที่ 22 เรื่อง “这是火车站” (นี่คือสถานีรถไฟ) ในส่วนของแบบฝึกหัด ที่มีการแทรกอุปสรรคประเทศไทยเข้ามา และยังมีการให้ชื่อตัวละครในบทเรียนที่เป็นคนไทยมีชื่อภาษาจีน เช่น 甘雅 (กัญญา) 丹 (ดาล) 素贴 (สุเทพ) หรือ 通猜 (ธงไชย) อีกด้วย

2. ความหลากหลายของการนำเสนอเนื้อหาวัฒนธรรมผ่านบทเรียน

จากงานวิจัยของ Lado.R. (1964) ได้กล่าวเกี่ยวกับประเด็นการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนภาษาได้ดี หากไม่มีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงอภิปรายประเด็นความหลากหลายของการนำเสนอวัฒนธรรมผ่านบทเรียน ดังกล่าวต่อไปนี้

การนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย และประเทศจีน จากหนังสือแบบเรียนทั้ง 3 เล่ม ผู้วิจัยพบว่า มีการนำเสนอตัวละครในบทเรียนที่เป็นคนไทย และคนจีน โดยคนจีนมีชื่อว่า 小海 (เสี่ยวไห่) 丽丽 (ลี่ลี่) 小红 (เสี่ยวหง) 明明 (หมิงหมิง) และคนไทยมีชื่อว่า 甘雅 (กัญญา) 丹 (ตาล) 素贴 (สุเทพ) หรือ 通猜 (ธงไชย)

การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศจีน มีการนำเสนอวัฒนธรรมด้านภูมิประเทศ ได้แก่ ที่ตั้งของประเทศจีน กำแพงเมืองจีน พระราชวังต้องห้าม สภาพอากาศของประเทศจีน รูปแบบการก่อสร้างที่อยู่อาศัยในสมัยโบราณแบบชื้อเหอหยวน กรุงปักกิ่งกับนครเซี่ยงไฮ้ เป็นต้น การนำเสนอวัฒนธรรมทางสังคม ได้แก่ รายการโทรทัศน์ของจีน การนอนแช่ตื้นเร็ว สัตว์ประจำชาติของจีน การตั้งชื่อของคนจีน การเดินทางของชาวจีน ครอบครัวชาวจีน การต่อรองราคา นำเสนอวัฒนธรรมทางศิลปะจีน เช่น ศิลปะการต่อสู้จีน การตัดกระดาษของจีน ตะเกียบจีน การนำเสนอวัฒนธรรมชีวิตในโรงเรียน เช่น กิจกรรมประจำวันของนักเรียนมัธยม โรงเรียนของฉิน เครื่องแบบนักเรียน ชีวิตวันหยุดของนักเรียนมัธยม การนำเสนอวัฒนธรรมด้านอาหาร ได้แก่ อาหารการกินของคนจีน เกี่ยว รวมถึงรสชาติอาหารของคนจีน นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอวัฒนธรรมมารยาท เช่น วัฒนธรรมการพบเจอกัน การบอกลา มารยาทในห้องเรียน การเคารพผู้ใหญ่ การใช้ 你 (เธอ) กับ 您 (เธอที่ใช้กับผู้ที่มีอายุมากกว่า) และมารยาทในการเป็นแขกและต้อนรับแขก

การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยในหนังสือแบบเรียนภาษาจีนชุดนี้ ไม่มีการนำเสนอที่ตัวบทเรียน แต่จะเป็นการใช้รูปภาพประกอบ เช่น ธงชาติไทยที่ปรากฏในส่วนของภาพประกอบบทเรียน หรือการใช้รูปสถานที่ในประเทศไทยเป็นรูปประกอบแบบฝึกหัดท้ายบท เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการนำเสนอเนื้อหาวัฒนธรรมสะท้อนให้เห็นว่า นอกจากในแบบเรียนจะมีการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนที่สอดแทรกเนื้อหาเข้าในบทเรียน สอดแทรกในรูปแบบของภาพประกอบแล้ว ในด้านของการนำเสนอข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน ก็มีการนำเสนอเนื้อหาที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถเข้าใจวัฒนธรรมจีนผ่านแบบเรียนชุดนี้ได้และสถานการณ์ที่ยกตัวอย่างในแบบเรียนมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม Li Quan (2015) ได้กล่าวไว้ว่าหนังสือแบบเรียนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ไม่เพียงแต่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน แต่ยังต้องนำเสนอวัฒนธรรมและสังคมของประเทศผู้เรียนด้วย ซึ่งในหนังสือแบบเรียนชุดนี้ มีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยเพียงการนำเสนอรูปภาพประกอบบทเรียน ไม่มีการเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีน อาจจะเป็นเพราะผู้เรียบเรียงแบบเรียนชุดดังกล่าว ไม่มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมประเทศของผู้เรียน ทำให้มีการนำเสนอข้อมูลในส่วนนี้ไม่เพียงพอ สอดคล้องกับงานวิจัยของอรณิศา อรุณพัฒน์พงศ์ สุรสิทธิ์ อมรรณิศักดิ์ และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2565) แบบเรียนภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด มีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยในหลายมิติ เช่น การนำเสนอภาพ และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล การนำเสนอชื่อจังหวัด และสถานที่ที่สำคัญของประเทศไทย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยของผู้เขียนนั้นมีมิติที่จำกัด

สรุปได้ว่าหนังสือแบบเรียนภาษาจีนชุดเฮฮาภาษาจีน 《快乐汉语》 ฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 2017 ด้านมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนยังต้องมีการปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 11-16 ปี และมีระดับภาษาจีนในระดับต้น ในแบบเรียนดังกล่าวเน้นนำเสนอข้อมูลวัฒนธรรมประเทศจีน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบเรียนนี้ เน้นที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมจีนเพียงด้านเดียว การนำเสนอเนื้อหาวัฒนธรรมของหนังสือแบบเรียนชุดนี้จะเป็นการปรากฏที่เนื้อหาเพิ่มเติมท้ายบท และเป็นเนื้อหาที่ไม่มี ความสอดคล้องกับบทเรียนเท่าที่ควร ซึ่งอาจไม่ก่อให้เกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมที่ชัดเจนแก่ผู้เรียนได้ ดังนั้นหากผู้สอนต้องการเลือกใช้หนังสือแบบเรียนชุดนี้ ผู้สอนควรที่จะมีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมจีนพอควร และมีการเพิ่มเติมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม หรือเพิ่มสื่อการเรียนการสอน เช่น สื่อในรูปแบบวิดีโอ ภาพวาด หรือการแบ่งปันประสบการณ์ทางวัฒนธรรมจีนให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนผ่านแบบเรียนชุดเฮฮาภาษาจีน Kuailie Hanyu (ฉบับภาษาไทย) เท่านั้น จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าหนังสือแบบเรียนภาษาจีนชุดดังกล่าวมีข้อผิดพลาดในการแปลเนื้อหาจากจีนเป็นไทย หากมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อผิดพลาดจากการถ่ายทอดทางภาษาผ่านแบบเรียนภาษาจีนชุดดังกล่าวจะทำให้หนังสือแบบเรียนชุดดังกล่าวเป็นแบบเรียนที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมแก่ผู้เรียนชาวไทยมากยิ่งขึ้น
2. ควรต่อยอดจากงานวิจัยครั้งนี้โดยศึกษาเกี่ยวกับการเกิดมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนจากแบบเรียนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติชุดอื่น และทำการเปรียบเทียบหัวข้อเนื้อหาทางวัฒนธรรมจะทำให้ข้อมูลเป็นที่น่าสนใจ และเกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว.
- จวันไฉ หลี, และพัชรินทร์ บุรณะกร. (2566). การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาไทย ชุด GUFS ตามทฤษฎีของ Michael Byram. **การประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 14**, (น. 1438-1449). หาดใหญ่ :มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ชรินทร์ มั่นคง, จารุณี มณีกุล, และวีชู่, ซาน. (2562). มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย. **วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์**, 6(3), 121-136
- พิมพ์พร พึ่งพระ. (2554). **การวิเคราะห์เนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4** (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิภาดา ปินไชย, และศศิธร นุริตมณต์. (2566). การวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาจีน 快乐汉语第三册 (หนังสือเรียน Kuaile Hanyu เล่มที่ 3) ที่ใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 15 อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่. **วารสารมหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์**, 14(1), 154-168.
- สุณีย์ อัดศาสตร์. (2526). **ความเป็นมาของแบบเรียนภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูธนบุรี.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรณิศา อรุณพัฒน์พงศ์, สุรสิทธิ์ อมรวิชชศักดิ์, และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร. (2021). มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนใน แบบเรียนภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด. **วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**, 19(3), 28-44
- Lado. R. (1964). **Language Teaching: The Scientific Approach**. Newyork: Mc Graw-Hill Inc.
- Li, X., Luo, Q., Liu, X., Wang, S., & Xuan, Y. (2009). **Kuaile Hanyu 1: Thai Version**. Beijing: People's Education Press.
- Li, X., Luo, Q., Liu, X., Wang, S., & Xuan, Y. (2014). **Kuaile Hanyu 2: Thai Version**. Beijing: People's Education Press.

Education Press.

Li, X., Luo, Q., Liu, X., Wang, S., & Xuan, Y. (2017). **Kuaile Hanyu 3: Thai Version**. Beijing: People's

Education Press.

Moran, P.R. (2001). **Teaching Culture: Perspective in Practice**. Boston: Heinle & Heinle.

Sheng, G. (2017). **Research on overseas children's Chinese teaching materials based on comparison--Take "Learn Chinese Easily" and "Happy Chinese" as examples**.

Master's thesis. Shenyang Normal University.

Zhao, Q. (2021). **Study on the Localization of Thai Version of "Happy Chinese"**.